

Het eerste licht strijkt over de haven. De vele schepen, schoorstenen en gebouwen steken zwart af tegen de ochtendhemel. Een dertig meter hoge muur van staal werpt een donkere schaduw op de verlaten kade. Tom kijkt naar de reusachtige Titanic die vier dagen geleden aangekomen is. Het schip ziet eruit als een onneembare vesting. De trossen waarmee het gevaarte vastligt aan de kade kreunen bij elke golf die de haven in rolt.

Zijn vriend Finn houdt hem staande onder de loopbrug waarover straks de mensen met de duurste kaartjes aan boord zullen gaan. 'Alle ingangen zijn gesloten,' zegt hij.

Tom trekt zijn arm los. 'Sst! Kom nou.'

Hij heeft Finn gevraagd of hij op de uitkijk wil staan, over zijn plan heeft hij zijn vriend niets verteld.

'Waar ga je naartoe?' vraagt Finn.

Waarovergebogen rent Tom verder. Pas bij de boeg van het bijna driehonderd meter lange schip stopt hij. Vuistdikke touwen houden het schip nog een paar uur vast in Southampton. Tom voelt eraan en kijkt omhoog. Vorige zomer heeft hij het een keer geprobeerd bij een ander schip, samen met Finn. Voor de lol. Toen moest Finn hem uit het

water trekken. Maar dat is bijna een jaar geleden. Hij is gegroeid. Hij is sterker nu.

Vastberaden slaat Tom zijn vingers om het touwwerk. Hij klemt zijn handen vast en slaat zijn benen eromheen.

'Wat doe je?' zegt Finn. Schichtig kijkt hij om zich heen.

'Ik ga met mijn pa mee.'

'Je gaat wát?'

Tom trekt zichzelf op met zijn handen en zet zijn voeten af tegen het touw. De ruwe vezels snijden in zijn huid. Optrekken, afzetten. Steeds een klein stukje verder omhoog.

'Kom terug, idioot,' klinkt het zacht vanaf de kade.

Het touw schommelt wanneer Finn een greep doet naar Toms voet, maar hij is al buiten bereik. Optrekken, afzetten. Er komt geen einde aan. Het touw brandt als hete kolen in zijn handen.

'Je kunt niet eens zwemmen!' klinkt het vanaf de kade.

'Let jij nou maar op!' roept Tom naar beneden. Finn is een goedzak, maar van avontuurlijkheid kun je hem niet beschuldigen.

'Je bent niet goed bij je hoofd.'

Tom verbijt de brandende pijn aan zijn handen en benen. Nog één krachtige zet met zijn voeten en hij heeft de bovenkant van de stalen wand van de Titanic te pakken. Vanaf hier is het verder een makkie. De buizen van de reling zijn net een laddertje. Hij werkt zich eroverheen en staat dan op het houten dek. Zijn hart trommelt in zijn borstkas. Het is hem gelukt!

'Ik stuur je een kaartje uit New York!' fluister-schreeuwt hij naar zijn vriend meer dan twintig meter lager op de kade.

Finn wijst naar zijn voorhoofd.

Wie weet heeft hij gelijk, denkt Tom. Maar alles is beter dan achterblijven bij zijn tante, waar het de laatste vijf jaar telkens op uitdraait wanneer zijn vader even van hem af wil. Tom schudt een gitzwarte herinnering uit zijn hoofd. Hij stapte over een ankerketting met schakels zo dik als de arm van een worstelaar. Hij loopt langs de mast die hoger is dan de schoorstenen. Zijn blik glijdt omhoog naar het kraaienest. Hij ziet zichzelf al in het witte bakje staan op het onzinkbare schip: zijn hand boven zijn ogen tegen het felle zonlicht, uitkijkend over de eindeloze zee.

De eerste roze strepen verschijnen in de lucht. Vanaf de kade heeft hij gisteren de grote, witte sloepen zien hangen op het hoogste dek. Daar kan hij zich in verstoppen totdat de Titanic uitgevaren is. Om bij de reddingsloepen te komen, moet hij eerst met een trap naar beneden en een lagergelegen dek oversteken. Daarna moet hij weer twee verdiepingen omhoog. Zijn voetstappen klinken akelig hard. Het is nu of nooit, hij heeft geen keus. Zodra het licht is, krioelt het hier van de zeelieden.

Vanuit de diepte klinkt het grommen en kreunen van de kranen die opgestookt worden. Tom kijkt om zich heen. Bakboord of stuurboord? Welke sloep wordt het? Deze dan maar? Hij haakt het koord los waarmee het dekzeil vastzit en werkt zichzelf door de kier naar binnen.

Zijn vader zou hem moeten zien! Verstoopt in een van de reddingsboten van de Titanic. *Ik ben nog eerder aan boord dan jij, pa!*

Als Finn maar zijn mond houdt...